(Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΙΕΡΕΩΣ)

Ἡ τελευταία μου λειτουργία

Νεαρός διάκονος, τότε, παραμονές τῆς χειροτονίας του σέ πρεσβύτερο (χειροτονήθηκε τό 1959), ὁ π. Νικόδημος Γκατζιρούλης συνέγραψε ἕνα σημαντικό θεολογικό κείμενο. «Ἡ ἀγωνία ἑνός ἱερέως» ἦταν ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου, πού ἔδειχνε τή δική του ἀγωνία γιά νά ἀνταποκριθεῖ στό μέγιστο μυστήριο τῆς ἱερωσύνης. Ἕνα κείμενο μέ μεστό θεολογικό καί πατερικό λόγο, πού μέ ἁπλότητα καί αὐθορμητισμό περιγράφει πῶς ἐμπειρικά ἐκεῖνος ὀνειρευόταν καί ὁραματιζόταν τήν ἱερωσύνη. Μέσα στόν ὁραματισμό του αὐτόν ἦταν καί ἡ τελευταία του λειτουργία.

Πενηντατέσσερα ὁλόκληρα χρόνια μετά τή χειροτονία του σέ πρεσβύτερο, μιά μέρα πρίν τήν κοίμησή του (31-03-2013), στό ἡσυχαστήριό του, πού ἦταν καί ὁ τόπος τῆς ἐξορίας του, κατεύθυνε μέ πολλή δυσκολία τά βήματά του στό ἅγιο θυσιαστήριο καί, γιά τελευταία φορά, τεμάχισε μέ τά τρεμάμενα χέρια του τόν ἀμνό καί κοινώνησε τό Ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου, τήν ὑπερούσια τροφή, πού μᾶς δόθηκε «εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου», καί πῆρε στά χέρια του τό Ποτήριο καί μετέλαβε τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου, πού μᾶς χαρίσθηκε «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον». Κι ἔτσι, μέ αὐτά τά ἐφόδια, μέ αὐτή τήν οὐράνια τροφή, τήν ἑπόμενη μέρα παρέδωσε τό πνεῦμα του καί εἰσῆλθε στήν οὐράνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Μεταφέρουμε ἐδῶ τό τελευταῖο κεφάλαιο ἀπό τό βιβλίο του «Ἡ ἀγωνία ἑνός ἱερέως», πού ἔχει τίτλο: «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ».

Ἡ τελευταία μου λειτουργία.

Τό «ἀμήν» τῆς ζωῆς μου.

Θά ρθῇ ἡ στιγμή. Ἡ τροχιά, τήν ὁποία μοῦ ὥρισες νά περιπατήσω στή γῆ, θά βρίσκεται ὅλη πίσω μου. Μπροστά μου θ' ἀντικρύζω τήν πύλη, πού κρύβει τήν αἰωνιότητα. Πρίν τή διαβῶ, θ' ἀνεβῶ, γιά τελευταία φορά τ' ἀγαπημένα σκαλοπάτια τοῦ ναοῦ σου, θά φορέσω τά ἄμφια, καί, μέ βῆμα ἀργό, κουρασμένο, θά πάω μπροστά στό ἅγιο Θυσιαστήριο, νά προσευχηθῶ, νά σέ λατρεύσω, νά βάλω στά χέρια σου τήν ψυχή μου. Οἱ λέξεις θά βγαίνουν μέ δυσκολία ἀπ' τά χείλη μου. Τό χέρι μου θά ὑψωθῇ μέ κόπο, νά κάνῃ τό σχῆμα τῆς εὐλογίας. Τά χρόνια, πού θἄχουν περάσει, θά ἔχουν φορτώσει μέ βάρος δυσβάσταχτο τή ράχη μου. Ἡ καρδιά

μου ὅμως θά χτυπάῃ, μέ νεανική δύναμι, καθώς θά προσφέρω τήν τελευταία ἀναίμακτη θυσία.

Ἡ ματιά μου τότε θ' ἀγκαλιάζῃ τό παρελθόν καί τό μέλλον. Τό παρελθόν, πού ἀξιώθηκα νά το ζήσω διακονῶντας στό πιό ἱερό καί τό πιό τιμητικό διακόνημα. Καί τό μέλλον, τό ὁποῖο, φωτισμένο πάντοτε ἀπ' τή δική σου παρουσία, ἁπλώνεται στήν ἀπεραντωσύνη τῆς αἰωνιότητος.

Πανόραμα μπροστά μου οἱ εὐλογίες σου. Ἡ μαθητεία μου στά ἱερά γράμματα. Ἡ χειροτονία μου. Οἱ λειτουργίες μου. Ἡ συχνή συμμετοχή μου στή Μυστική Τράπεζα. Ἡ ἐπικοινωνία μου μέ σένα, πού εἶσαι ἡ κεφαλή, καί μέ τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας σου.

Ζωηρές μπροστά μου κι' οἱ σκιές. Οἱ παραλείψεις. Τά λάθη. Τά ἁμαρτήματα. Αὐτόματη ἀριθμομηχανή ἡ συνείδησί μου, θά μοῦ δίνῃ τήν ὥρα τῆς τελευταίας μου λειτουργίας τόν ἀπολογισμό. Τά δῶρα, πού ἡ ἀγάπη σου μοῦ χάρισε. Καί τήν προσφορά, πού ἐγώ σοῦ ἔκαμα.

Τό ξέρω, δέν θά ὑπάρχῃ ἰσοζύγιο. Οἱ εὐλογίες σου θά βαρύνουν πολύ. Ἐνῶ τά δικά μου ἔργα θά προβάλλουν μέ φοβερή ἰσχνότητα. Ἡ μόνη λύσι θά εἶναι, Κύριε, νά πέσῃ στό μέρος τῆς πλάστιγγος μέ τά ἀδύνατα ἔργα μου τό βάρος τοῦ θείου ἐλέους σου. Νά κάψῃ τά ἁμαρτήματα. Νά λαμπικάρῃ τή ζωή μου. Νά με μπάσῃ στήν αἰωνιότητα.

Φορτωμένος μ' ἕνα βαρύ βιβλίο στή ράχη μου, τό βιβλίο τῆς ἱστορίας τῆς ζωῆς μου, θά γονατίσω κατά τήν τελευταία μου λειτουργία μπροστά στόν ἐπίγειο θρόνο σου, γιά νά τό βάλω στά χέρια σου, καί νά ἐμπιστευθῶ τήν ὕπαρξί μου ὁλόκληρη στήν πλατειά ἀγκάλη τοῦ ἐλέους σου. Ἴσως τά μάτια μου νἆναι μουσκεμένα. Ἡ καρδιά μου ὅμως θἆναι εἰρηνική. Οἱ σταγόνες τοῦ αἵματός σου θά μοῦ ἐμπνέουν τή γαλήνη.

* * *

Ἡ τελευταία μου λειτουργία.

Τήν ὁραματίζομαι.

Ὁ ὁραματισμός αὐτός δέν μοῦ προκαλεῖ λύπη. Δέν μοῦ στεγνώνει τή χαρά. Δέν μοῦ δένει τά χέρια. Γιατί πιό ἰσχυρή ἀπ' τή σκέψι τοῦ θανάτου μᾶς ἔχεις χαρίσει τήν «ἐπαγγελία» τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ καμπάνα, πού θά σημάνῃ, Κύριε, τήν ἔναρξι τῆς τελευταίας μου λειτουργίας, θά σημάνῃ ταυτόχρονα καί τό τέλος τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας. Ἴσως καί τό τέλος τῆς ζωῆς μου. Τόν κάθε χτύπο της θά τόν νοιώθω σάν χτύπω τοῦ ἀγγέλου, πού θἄρθῃ νά πάρῃ τήν ψυχή μου. Μά ἐνῶ θά σημαίνῃ τό τέλος, ἡ

παράξενη αὐτή καμπάνα θά σημαίνῃ καί τήν ἀρχή τῆς γεμάτης χαρά ζωῆς μου στή βασιλεία σου.

Ὁ χτύπος τῆς καμπάνας, πού σήμανε στή λειτουργία τῆς χειροτονίας μου, μοῦ φάνηκε τόσο γλυκός. Σάν να ἔνοιωθε καί τό ἄψυχο μέταλλό της τά αἰσθήματα καί τίς συγκινήσεις πού πλημμύριζαν τή νεανική μου καρδιά. Σάν νά μετεῖχε κι' αὐτή στή χαρά καί τό φόβο πού ἐγώ ἔνοιωθα, καθώς ἔμπαινα στόν πιό ἱερό χῶρο πού ὑπάρχει στή γῆ μας.

Ὁ ἦχος τῆς καμπάνας, πού θά σημάνῃ τήν εἴσοδό μου στό οὐράνιο Θυσιαστήριο, στή σκηνή τήν ἀληθινή «ἣν ἔπηξες σύ ὁ Κύριος» (Ἑβρ. η΄, 2), πόσο πιό γλυκός θἆναι, Χριστέ μου! Μέσα μου θά τόν νοιώσω σάν τή φωνή τή μεγάλη, πού στή συντέλεια τοῦ κόσμου θ' ἀκουστῇ ἀπ' τόν οὐρανό καί θ' ἀναγγέλλῃ τόν ἐρχομό σου (Ἀποκαλ. κα΄, 3). Τό κάθε χτύπημά της θἆναι καί συντριμμός ἑνός χαλκᾶ, πού κρατάει κρεμασμένο μπροστά στά μάτια μου τό πυκνό παραπέτασμα. Μέ τό τελευταῖο χτύπημα θά σπάσῃ κι' ὁ τελευταῖος χαλκᾶς. Τό παραπέτασμα θά πέσῃ. Καί τότε θά μπορέσω ν' ἀντικρύσω Ἐσένα τόν ἀγαπημένο μου λυτρωτή καί Κύριό μου.

* * *

Ἡ τελευταία μου λειτουργία.

Θέλω, Κύριέ μου, νἆναι σάν τήν πρώτη. Θἄχω κάνει μέχρι τότε πολλές λειτουργίες. Θἄχῃ μέσα μου φθαρῆ ἡ πρώτη συγκίνησι. Ὅμως, ξέρω πώς ὅ,τι ἐγώ ἄφησα, μέ τήν ἀνθρώπινη ἀμέλεια, νά χαθῇ, μπορεῖς σύ, σέ μιά καί μόνη στιγμή νά μοῦ τό δώσῃς.

Γι' αὐτό σοῦ τό ζητῶ.

Τά μέλη τοῦ σώματός μου θἆναι ἀσφαλῶς ἀρρωστημένα καί κουρασμένα. Δύσκολα θά ὑπακούουν στίς προσταγές τοῦ πνεύματός μου.

Δέν ζητάω νεανικό σφρῖγος, στήν τελευταία μου λειτουργία.

Ζητῶ φλογερή καρδιά.

Νῆψι τοῦ πνεύματος.

Ὁλόψυχη ἀφοσίωσι.

Νά ἐγγίσω τό ἱερό Θυσιαστήριο, νά εὐλογήσω τά τίμια δῶρα, νά κοινωνήσω τό ἄχραντο σῶμα σου καί τό ζωοπάροχο αἷμα σου μέ τήν ἁγνή πρόθεσι καί μέ τά πιό λαμπικαρισμένα αἰσθήματα ἀγάπης.

Ἐξαρτᾶται αὐτό ἀπ' τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο θά ζήσω τή ζωή μου. Συνήθως ὁ ἐπίλογος ἑνός βιβλίου ἔχει ἄμεση σχέσι μέ τό περιεχόμενο. Εἶναι τό συμπέρασμα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος καί τῶν στοχασμῶν.

Ἡ διαφορά εἶναι πώς στό βιβλίο τῆς ζωῆς μας δέν ἔχει θέσι μόνο ἡ ἀνθρώπινη προσπάθειά μας ἀλλά κι' ἡ παντοδύναμη Χάρι σου.

Καθώς γράφω τήν ἱστορία τῆς ζωῆς μου, σύ «ἀναπληρώνεις τά ἐλλείποντα». Πρόσθεσε, Κύριε, κι' ὅ,τι ἐγώ δέν μπορῶ νά βάλω στόν ἐπίλογο, στήν τελευταία μου λειτουργία. Τόν ἐνθουσιασμό. Τήν ἀγνότητα. Τή θερμή ἀγάπη. Κάνε ἡ τελευταία μου λειτουργία, τό «ἀμήν» τῆς ζωῆς μου, νἆναι ἕνας ὁλόψυχος ὕμνος στό πρόσωπό σου.

Τό σκέπτομαι καί κατεβαίνει ἀπ' τό μέτωπό μου αἱμάτινος ἱδρώτας. Μήπως θἄθελες τήν τελευταία μου θυσία νά μή τήν προσφέρω στό Θυσιαστήριο ἀλλά στό κρεββάτι τοῦ πόνου ἤ στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου; Πολλοί λειτουργοί σου ἔγραψαν τήν τελευταία σελίδα μέ πόνο καί μέ αἷμα. Ἔσβησαν σάν τό κερί, πού λυώνει, μετά ἀπό μιά μακροχρόνια καί ἐξαντλητική ἀρρώστια. Ἤ δέχτηκαν πληγές ἀπ' τά μαχαίρια καί τά ξίφη τῶν ἀπίστων.

Μακρυά ἀπ' τό Θυσιαστήριο ἡ θυσία τους. Ὄχι ὅμως, γι' αὐτό, λιγώτερο δεκτή στό θρόνο σου. Ἐκεῖνο, πού τῆς ἔδινε ἀξία καί τήν ἔκανε εὐπρόσδεκτη ἐνώπιόν σου, ἦταν ὁ πλοῦτος κι' ἡ ἔντασι τῶν ἀρετῶν πού τήν συνώδευαν. Ἡ ὑπομονή. Ἡ σταθερότης. Ἡ προσκόλλησι στό θεῖο σου πρόσωπο.

Δέν ξέρω, Κύριε, ποιό θἆναι τό περιεχόμενο τῆς τελευταίας σελίδας τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς μου. Ἄν θἆναι ἡ ἤρεμη προσφορά τῆς ἀναίμακτης ἱερουργίας ἤ ἡ προσφορά τοῦ αἵματός μου στό βωμό τῆς ἀγάπης σου.

Σύ τό ξέρεις.

«Γενηθήτω τό θέλημά σου».

Μόνο, ἱκετεύω, ἀξίωσέ με, ἡ τελευταία μου θυσία, τό «ἀμήν» τῆς ζωῆς μου, νά εἶναι μιά προσφορά γνήσια τῆς ψυχῆς μου.

Τέτοια πού τή ζητᾶς.

Ἐπίλογος τῆς ἱερατικῆς μου διακονίας.

Πρόλογος τῆς ζωῆς μου στή βασιλεία σου.

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ